

A Bizottság álláspontja szerint, Dánia felszólításra sem végezte el az azon összeg megállapításához szükséges számításokat, amely nem került befizetésre saját forrásként a Közösség részére, a Szerződésnek az 1998-as számviteli évtől kezdődő megszégése folytán.

A Bizottság megállapítja továbbá, hogy a kérdéses vámtartozásnak megfelelő összeget 2002. március 31-ét megelőzően nem bocsátották a Bizottság rendelkezésére.

Ezért a Bizottság álláspontja szerint Dánia – mivel nem állapította meg és nem bocsátotta rendelkezésre a katonai felszerelés behozatalából származó saját forrásokat – nem teljesítette az 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet és az 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet 2., 9., 10. és 11. cikkéből eredő kötelezettségeit.

Az Európai Közösségek Bizottsága által a Holland Királyság ellen 2005. december 22-én benyújtott kereset

(C-463/05. sz. ügy)

(2006/C 48/36)

(Az eljárás nyelve: holland)

Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselik: Dominique Maidani és Wouter Wils meghatalmazottak) 2005. december 22-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Holland Királyság ellen.

A felperes keresetében azt kéri, hogy a Bíróság:

- 1) állapítsa meg, hogy a Holland Királyság – mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a pénzügyi biztosítékokról szóló megállapodásokról szóló, 2002. június 6-i 2002/47/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek ⁽¹⁾ vagy legalábbis nem közölte ezeket a Bizottsággal – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;
- 2) kötelezze a Holland Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Bizottság előadja, hogy a 2002/47 irányelv 11. cikke szerint a tagállamok hatályba léptetik azokat a rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2003. december 27-ig megfeleljenek, és erről haldéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

A Bizottságnak meg kellett állapítania, hogy a Holland Királyság még mindig nem fogadta el, vagy legalábbis nem közölte vele e rendelkezéseket.

⁽¹⁾ HL L 168., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet, 3. kötet, 89. o.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-38/02. sz., Groupe Danone kontra Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. október 25-én hozott ítélete ellen a Groupe Danone által 2006. január 4-én benyújtott fellebbezés

(C-3/06 P. sz. ügy)

(2006/C 48/37)

(Az eljárás nyelve: francia)

A Groupe Danone (Párizs (Franciaország), képviseli: A. Winkler és S. Sorinas ügyvédek) 2006. január 4-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-38/02. sz. ügyben 2005. október 25-én hozott ítélete ellen.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- az EK 225. cikk (1) bekezdése és az alapokmány 61. cikke alapján részben semmisítse meg az Elsőfokú Bíróság T-38/02. sz., Groupe Danone kontra Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletét amennyiben az (i) elutasítja az arra alapított jogalapot, hogy a felperes tekintetében alaptalan volt a visszaesést súlyosbító körülménynek tekinteni, valamint (ii) átalakítja a Bizottság által a bírság kiszámításához használt módszert;
- adjon helyt a Groupe Danone elsőfokú eljárásban előterjesztett kérelmeinek az arra alapított jogalap vonatkozásában, hogy a felperes tekintetében alaptalan volt a visszaesést súlyosbító körülménynek tekinteni, és az EK 229. cikk és a 17. rendelet ⁽¹⁾ 17. cikke alapján ennek megfelelően csökkentse a Bizottság által kiszabott bírságot;
- az EK 229. cikk és a 17. rendelet 17. cikke alapján arányosan csökkentse a bírság összegét azzal, hogy az Elsőfokú Bíróság mérsékelte az enyhítő körülmények alapján elvégzett csökkentést;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Jelen fellebbezése alátámasztásául a felperes öt jogalapra vonatkozik, amelyek a megtámadott ítélet részleges megsemmisítésére irányulnak. E jogalapok egyrészt azon alapulnak, hogy a „visszaesés” fogalmát az Elsőfokú Bíróság tévesen értékelte, másrészt annak nyilvánvaló jogellenességén, hogy a bírság kiszámításának módszerét módosította, miáltal mérsékelte a megítélt bírság enyhítő körülmények alapján történő csökkentését, következőképpen megnövelte a bírság összegét ahhoz az összeghez képest, amely akkor alakult volna ki, ha az Elsőfokú Bíróság a súlyosbító körülmények alapján elvégzett növelést 50 %-ról 40 %-ra szállította volna le, és nem módosította volna a Bizottság által a bírság kiszámításához használt módszert.

A „visszaesés” fogalmának téves értékelésére vonatkozó érvelését alátámasztandó a felperes három különböző jogalapra hivatkozik.

- Első jogalapjában azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a nullum crimen sine lege és a nulla poena sine lege elvet, valamint ezek kiegészítőjét, a szigorúbb büntetőjogi szabály visszaható hatálya tilalmának elvét, amikor helyben hagyta a felperesre kiszabott bírságnak a visszaesés mint súlyosbító körülmény címén, világos és kellően előre látható jogalap nélkül történő növelését.
- Második jogalapjában a felperes úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság hibásan alkalmazta a jogbiztonság elvét, amikor a Bíróság ítélezési gyakorlatának ellentmondva visszautasította a visszaesés alkalmazásának időbeli korlátozását.
- Végül harmadik jogalapjában a felperes azt állítja, hogy az ítélet indokolása az indokolás hiányával felérő módon ellentmondásos a visszaesés és a bírságok kellő visszatartó ereje biztosításának szükségessége közötti kapcsolat értékelésének a vonatkozásában.

A felperes ezután két jogalapra hivatkozik azon érvelését alátámasztandó, amely szerint nyilvánvalóan jogellenes, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy megnöveli a bírság összegét, miután módosította az enyhítő körülmények alapján igénybe vett korrekciók együtthatót. Az elsődleges jogalap az Elsőfokú Bíróság által elkövetett hatáskörrel való visszaélésre, valamint az EK 229. és 230. cikk megsértésére vonatkozik. E jogalap két részre oszlik.

- Az első rész azon alapul, hogy az Elsőfokú Bíróság túllépte az EK 229. és 230. cikk szerinti hatáskörének határait, amikor a bírság kiszámításához használt módszer tekintetében módosította a Bizottság határozatát.
- A második részben a felperes azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy túllépett a kereset keretein, amikor módosította az enyhítő körülmények alapján alkalmazott csökkentési százalékokat, és ezáltal megnövelte a felperesre kiszabott bírság összegét.

Másodlagosan a felperes a védelemhez való jog és a büntetés visszaható hatályának tilalma megsértésére alapított második jogalapra hivatkozik. Azáltal, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta kontradiktórius vitára bocsátani a bírságkiszámítási módszer megváltoztatására és a bírságösszeg növelésére irányuló szándékát, a közösségi jog alapvető elvét sértette meg, aminek konkrét kihatása volt arra, hogy a felperes képes volt-e megvédeni magát. Az Elsőfokú Bíróság visszahatóan alkalmazott a 2001-es „belga sör” határozatra egy olyan 2003-ból származó bírósági döntést is, amely azt tisztázta, hogy hogyan kell figyelembe venni az enyhítő körülmények alapján alkalmazott együtthatót a bírság kiszámítása során.

(¹) 17. rendelet első rendelet a Szerződés 85. és 86. cikkének végrehajtásáról (HL 13., 1962.2.21., 204. o., magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.)

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-124/04. sz., J. Ouariachi kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. október 26-án hozott végzése ellen J. Ouariachi által 2006. január 4-én benyújtott fellebbezés

(C-4/06. P. sz. ügy)

(2006/C 48/38)

(Az eljárás nyelve: francia)

J. Ouariachi (képviseli: L. Dupong ügyvéd) 2006. január 4-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (ötödik tanács) a T-124/04. sz., J. Ouariachi kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2005. október 26-án hozott végzése ellen.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot:
- rendeljen el bizonyításfelvételt Louis Charles állításai hamis voltának, a felperes gyermekei elrablásában játszott szerepének, valamint a hamis állítások és a felperes gyermekei részére történt – többek között elrablásukat lehetővé tevő – szudáni vízumkiállítás közötti kapcsolatnak a megállapítására;
- kötelezze Louis Charles-t személyes megjelenésre;